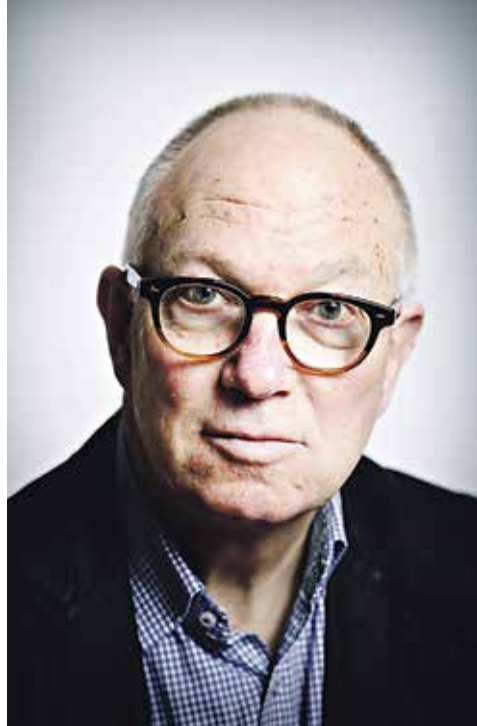

P.8-9

**Schumanlezing:
historicus Ian Buruma
over het cliché
van 'lessen
trekken uit het
verleden'**

P. 11

**Prof. Sandra Mulkens
over eetstoornis ARFID:
het kan net zo
ernstig zijn als
anorexia, met
even schrijnend
ondergewicht**

Students on EU party leader debate

“Frans Timmermans is like a grandpa to us all”

Screenshot debate

Five Spitzenkandidaten entered into debate before 750 students at the Theater aan het Vrijthof in Maastricht last week. Observant asked three students who attended what they thought of it.

It was the first large party leader debate for the European elections on 23 May. In the absence - after a cancellation - of the German Christian Democrat Manfred Weber, one of the favourites to take over from President of the European Commission Jean-Claude Juncker, the remaining candidates discussed climate change, digitalisation and the future of Europe.

Hungarian master's student **Eszter Sailer** (Public Policy and Human Development) has nothing but praise for the organisers of the debate. “It could easily have been a mess, with five people debating. But it was well structured, the moderators did a great job keeping the candidates within their time limits, and the topics were relevant. Not just to young people, I think something like climate change affects everybody. It didn't bother me, because I'm interested in politics anyways, but perhaps they could have talked a bit more about how to increase voting turnout, how to regain people's trust in the system.

“It also helped that the candidates could put together a sentence, it's not a given that politicians speak well. Thanks to the moderators' questions, they were forced to be very concrete in their plans, there was no time for vague talking. All in all it was very enjoyable. I went in with a blank mind, but hearing people speak is so different from just reading words about them on a screen.”

As far as she was concerned (and also according to the public poll), the winner of the debate was Social Democrat Frans Timmermans. “He speaks with passion, but not in an aggressive way. He feels like a grandpa to us all.” Bas Eickhout, leader of the Greens, came in a close second. “His views are similar to mine, I'm pro green.” For her vote, however, she leans towards the Social Democrats.

“I'll have to research the candidates though. I accidentally signed up for voting in the Netherlands for Dutch candidates instead of Hungarian ones, so I'll have to look them up”

eng

Italian master's student **Jacopo**

Ardito (European Studies) doesn't really believe in a 'winner' of a debate, but thought Frans Timmermans, Bas Eickhout and liberal Guy Verhofstadt all did well. “The interaction with the public was fantastic. I felt very represented as a young voter, especially because of the survey we got to fill in beforehand about the topics and questions that would be discussed. I also followed the discussions on social media.”

The one complaint he has is that it wasn't really a debate. “It was good that every candidate had equal time to express their ideas, but the time limit did make it more of a Q&A session.”

During the debate he was pleasantly surprised by the Greens. “I thought they had some very important points.” However, he will not vote for them on 23 May. “The Greens are not well represented in Italy. The parties they have an alliance with, are not the ones I share ideas with on a national level. I don't feel comfortable giving them my vote. I feel this is an issue within Europe, that sometimes there is too big of a division between a party's national and European politics.” His vote will instead go to the Social Democrats.

Portuguese **Jorge Carmo Pereira**, master's student of European Law School, doesn't know yet. “That's still a game for all.” And that's not because the different points of view weren't clear, on the contrary: “Positions have been made very clear, all have a point.” That clarity was largely the result of the format of the debate, Carmo Pereira says. “The Spitzenkandidaten had only one minute to make their point, so they had to be very concise; there was no room for long stories that say very little. Only good debaters can do that.” And all participants were, Carmo Pereira says. “Although the leaders of the smaller parties - Jan Zahradil and Violeta Tomič - were less able to adapt their stories to the young audience.” Carmo Pereira agrees that Timmermans was the winner of the evening: “He was the most consistent and explained his ideas most clearly, and he was very comfortable on the stage. The only downside of the evening was the absence of the Spitzenkandidat of the European People's Party. That party is very big in the European parliament; it would be interesting to see what they think.”

Cleo Freriks, Yuri Meesen

GEZOCHT: STUDENTCOLUMNIST VOOR DE ACHTERPAGINA

Wegens het vertrek van Cato Boeschoten is Observant op zoek naar een nieuwe columnist (m/v). Studeer jij in het studiejaar 2019-2020 aan de Universiteit Maastricht? Heb jij een losse schrijfstijl, een creatieve geest en de discipline om 37 weken in een jaar een stukje te schrijven over het studentenleven en alles wat je verder bezighoudt?

Stuur dan een kort curriculum vitae plus twee proefcolumns van ongeveer 350 woorden naar riki.janssen@maastrichtuniversity.nl Dit kan tot maandag 3 juni 12.00 uur. De betaling is per column.

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek.

Bier en bitterballen

Het afscheid van rector Elmer Sterken op de Rijksuniversiteit Groningen (RUG) is géén bier- en bitterballenreceptie. “Het is meer dan dat”, benadrukt de woordvoerder van de universiteit aan het Hoger Onderwijs Persbureau. Dat de lezer het maar even weet. En zo’n evenement kost nu eenmaal wat: 70 duizend euro. Twee fractieleden van Studentenbeweging Democratische Academie Groningen (DAG) vinden het allemaal te gortig. Het uitzwaaimoment van voormalig col-

legevoorzitter Sibrand Poppema van de RUG kostte vorig jaar 40 duizend euro. Tel daar het aankomende afscheid van de rector bij op en je zit op meer dan een ton. Met deze uitgaven negeert het college van bestuur “een roep om soberheid vanuit de universiteitsraad”, stelt DAG in een bericht op haar website. Onderwijsminister Van Engelshoven gaat om opheldering vragen. Zij vindt het bedrag niet stroken “met een sobere en doelmatige besteding van onderwijsmiddelen”. Op Twitter vergelijkt DAG de uitgaven in Groningen met die van Utrecht waar de rector vorig jaar vertrok. Dat feestje kostte ‘maar’ vierduizend euro. Waarschijnlijk wel met bitterballen en bier.

Overlastadvies

Ruzie met de buurman over zijn blaffende honden? Onenigheid over de erfgrans? Misselijk van de geur van vuilnis die over de schutting komt? In Groningen hebben de juristen van de universiteit er iets op bedacht: de website

overlastadvies.nl. Iedereen die te maken heeft met overlast door buurtbewoners kan er gratis juridisch advies ontvangen. *Observant* neemt de proef op de som en bezoekt de website. Tussen de intimidatie, stankoverlast en verwaarlozing van de tuin staat de optie ‘ik heb last van (veel) bezoek bij de burens’. Laten we die eens aankruisen. Nee, die bezoeken hebben niets te maken met drugs. Ja, we hebben de burens er al op aangesproken, net als de wijkagent. Ja, we zijn een beetje bang voor ze en ja, er zijn psychische problemen (bij de buurman). Tada, er rolt meteen een advies uit: “De snelste manier om overlast te verminderen is door in gesprek te gaan met de burens.” Met daarbij tips van buurtbemiddeling Nederland (“bel aan en blijf rustig”). En lukt het niet, bel dan de gemeente, politie of hulpverleningsinstantie. Tja, Dat hadden we zelf ook kunnen bedenken. Een nieuwe fictieve casus dan. Gaan we voor een stinkende houtkachel of snoeiharde muziek? Het maakt niet uit, het advies laat zich raden.

Studenten doen steeds minder naast hun studie

De tijd die Nederlandse studenten besteden aan bestuursfuncties en vrijwilligerswerk is in acht jaar met 67 procent gedaald. Dat becijferden Magnet.me, een Brits-Nederlands carriërenetwerk, en de Landelijke Kamer van Verenigingen. Studenten die in 2005 begonnen aan een opleiding besteedden gemiddeld ruim 600 uur per jaar aan nevenactiviteiten. De generatie die net is

afgestudeerd (en in 2013 is begonnen) spendeert gemiddeld slechts iets meer dan 200 uur. De Landelijke Kamer van Verenigingen (LKV), de koepelorganisatie van 47 Nederlandse studentenverenigingen, herkent de ontwikkeling. Verenigingen hebben het volgens de Kamer steeds moeilijker om mensen te vinden voor bestuursfuncties en commissies.

Volgens Magnet.me hangt de daling samen met de invoering van het bindend studieadvies vanaf 2005. Het sociaal leenstelsel uit 2015 heeft de dalende trend niet versneld, maar studenten ervaren de ‘vriendelijke’ leenfaciliteit blijkbaar ook niet als meer ruimte. Voor dit onderzoek zijn de Magnet.me profielen van 61.894 Nederlandse studenten onderzocht.

Europa in een vakantiehuisje in Frankrijk

Het zal u niet zijn ontgaan, de redactie was de afgelopen twee weken gesloten. We togen bijna allemaal naar het buitenland: Portugal, Duitsland, Zuid-Frankrijk. Om te wandelen, fotograferen of te fietsen. Een collega die thuisbleef, vliegt komend weekend nog even met haar familie naar Napels. En nee, ze kent geen ‘vliegshaamte’, zei ze beslist tijdens onze maandagochtendvergadering. Ikzelf vertrok naar de Provence, paspoort in mijn handtas, maar zoals gebruikelijk bleef dat identiteitsbewijs er de hele reis in zitten. Geen gedoe aan de grenzen, (bijna) overal betalen met dezelfde munt; het zijn een paar voordelen van Europa. Een ander voordeel is dat ik op mijn Nederlandse gsm, tegen lokaal tarief,

in mijn Franse vakantiehuisje het eerste, grote lijsttrekkersdebat voor de Europese verkiezingen met de *Spitzenkandidaten* live vanuit het Vrijthoftheater in Maastricht kon volgen. Mijn collega MT zat vorige week maandag 29 april in het theater. Omringd door zeker vijftig andere journalisten volgde hij in een apart zaaltje het debat waarbij 750 studenten aanwezig waren. Het werd geleid door Ryan Heath van nieuwssite *Politico* en UM-rector Rianne Letschert, “die al haar leven lang leek te presenteren”, schrijft MT in zijn uitgebreide inhoudelijke verslag (zie www.observantonline.nl) dat vorige week online kwam. Een dag later las ik vanaf een terrasje via onder andere *Blendle* de commentaren in

diverse Nederlandse kranten. De *Volkskrant* miste het vuurwerk tussen de vijf *Spitzenkandidaten*, maar vertelt heel weinig over wat er *wel* gezegd werd die avond. Dat doet de *NRC* wel en noemt onder andere een aantal voorstellen die de vijf op Europees niveau willen regelen: de helft vrouwen in de volgende Europese Commissie, een Europees minimumloon, een actiever klimaatbeleid. Dat artikel doet meer recht aan hetgeen ik op mijn telefoontje zag. *Observant* vroeg deze week drie van de aanwezige Maastrichtse studenten (uit Portugal,

Hongarije en Italië) om hun mening. Zij zagen een “heel goed georganiseerd” debat, met relevante onderwerpen (digitalisering, duurzaamheid en de toekomst van Europa) voor jongeren. Het feit dat de lijsttrekkers niet eindeloos konden uitweiden, maar steeds een minuut kregen om hun punt te maken, beviel goed. Maar ook het feit dat ze de kandidaten konden zien en horen, is een groot pluspunt. “Dan gaat het meer leven”, klinkt het. Dat Frans Timmermans aan het einde als winnaar van de publiekspeling uit de bus kwam, ligt mede aan deze drie. Twee van hen hebben hun keuze al gemaakt, zij stemmen op 23 mei voor een sociaaldemocraat. Nummer drie twijfelt nog.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie. Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Universiteitspersoneel voelt zich onveilig

Vier op de tien universiteitsmedewerkers heeft last van pesten, roddelen, uitsluiting of machtsmisbruik. Slecht leiderschap (73 procent) is de meest genoemde reden voor een sociaal onveilig werksituatie, blijkt uit onderzoek van de vakbonden.

Vakbonden FNV Onderwijs en Onderzoek en VAWO vroegen 1.110 universiteitsmedewerkers, zowel ondersteunend als wetenschappelijk personeel, naar hun ervaringen op de werkvloer. Bijna de helft gaf aan dat er bij hen op de afdeling sprake is (of is geweest) van een sociaal onveilige situatie waarin geroddeld wordt en informatie bewust wordt achtergehouden.

Vier op de tien medewerkers heeft ooit zelf last (gehad) van sociale onveiligheid. Vrouwen vaker dan mannen: 44 procent tegenover 35 procent. Het gaat daarbij vooral om het achterhouden van informatie (44 procent), machtsmisbruik (35 procent) en intimidatie (34 procent) door een hoogleraar of leidinggevende. Zo zegt een respondent: "Mijn werk werd geplagierd door een vooraanstaande hoogleraar. Mij werd gezegd te zwijgen of ik moest vrezen voor mijn baan." Bijna de helft van hen voelt zich nog steeds niet

veilig op zijn afdeling. "Een mannelijke collega maakt opmerkingen over mijn lichaam. Ik negeer hem zoveel mogelijk", aldus een respondent. Medewerkers bij wie de situatie wel is verbeterd, zeggen dat dat vooral komt door ingrijpen van hogerhand, de komst van een nieuwe leidinggevende of door een ander contract. Zo schrijft iemand: "Ik ben nu in vaste dienst en daarmee is een groot deel van de machtsongelijkheid verdwenen."

Slecht leiderschap (73 procent) is de meest genoemde reden voor een sociaal onveilig werksituatie. Vooral oudere medewerkers vinden dat een probleem. Ook de hiërarchische cultuur (49 procent) en de hoge werkdruk (43 procent) spelen volgens de respondenten een grote rol.

Vakbonden FNV en VAWO vinden de resultaten "schokkend". Zij roepen universiteiten op om een externe, onafhankelijke klachtencommissie in te stellen en een ombudsman/vrouw aan te nemen.

De Universiteit Maastricht heeft sinds 1 februari een ombudsman: Anna Soedira. Zij is er voor medewerkers die in een arbeidsconflict zijn verzeild geraakt. Het verschil tussen de ombudsman en vertrouwenspersoon is dat de laatste de belangen behartigt van degene die

een klacht indient en zich vooral richt op ongewenst gedrag. De vertrouwenspersoon heeft bovendien geen onderzoeksbevoegdheid en recht op informatie.

Deze week publiceerde ook het Landelijk Netwerk Vrouwelijke Hoogleraren een onderzoek naar wangedrag en intimidatie. Het onderzoek

is gebaseerd op twintig diepte-interviews met vrouwelijke academici en op 33 schriftelijke getuigenissen over ervaringen met *harassment*. Het LNHV roept universiteiten en andere onderzoeksinstituten op om een expliciet *zero tolerance*-beleid te voeren.

HOP

Brightlands richting VS

Brightlands Maastricht Health Campus breidt uit richting Californië. Er komt een kantoor in Irvine waar zich ook een campus van de Universiteit van Californië bevindt. Vooral ondernemers die vanuit Limburg de Amerikaanse markt op willen, krijgen daar nu gelegenheid voor, zegt Jan Cobbenhagen, CEO van de Brightlands Maastricht Health Campus op de eigen website. Hij spreekt van "start-ups in de life sciences and health".

Op 29 april is er een *Memorandum of Understanding* getekend met University California Irvine (UCI) Innovation.

Irvine wordt de tweede "uitvalsbasis" van Brightlands, naast Chengdu in China. De uitbreiding komt niet uit de lucht vallen. Vorig jaar oktober tekenden de collegevoorzitters van de

Universiteit Maastricht en de Universiteit van Californië al een samenwerkingsovereenkomst. Dat was vooral gericht op wetenschappelijk onderzoek in de regeneratieve geneeskunde. In het zuidwesten van Amerika, met name in Orange County en La Jolla in San Diego, is er in die tak van geneeskunde voor vele miljarden dollars geïnvesteerd. Maastricht heeft een eigen instituut op het gebied van regeneratieve geneeskunde: MERLN. De link met de Amerikaanse regio's "moet de positie van Limburg in de opbouw van regeneratieve geneeskunde verstevigen", aldus het persbericht.

Volgens Cobbenhagen gaat het voorlopig om een klein kantoor. "We starten *low key* met een geringe investering en een kleine staf."

WD

Studenten rennen 300 euro voor goed doel bij elkaar

"Niet fietsen, dat is valsspelen", grapt een deelnemer van de Randwyckrun, een estafeteloop voor het goede doel, tegen een nietsvermoedende student die door het parcours fietst. Dinsdagavond werd het evenement voor het eerst georganiseerd door medische studievereniging Pulse. De hardlopers – twaalf teams van vijf studenten of medewerkers – rennen elk een rondje van 1 kilometer rondom Universiteitssingel 40 en lopen daarvoor een groot deel van de tijd langs de fietssenstallingen

"Je bent er bijna", moedigt Jonathan Malcorps, Commissaris Intern, door een microfoon de deelnemers aan. Ze hebben allemaal inschrijfgeld betaald en daarmee (en een paar donaties) 300 euro opgehaald voor het Ronald

Foto: Observant

McDonald Huis. Hier logeren ouders, broertjes en zusjes van kinderen die zijn opgenomen in het MUMC. Malcorps is tevreden met de opbrengst. "Zeker voor een eerste keer."

Onder luid gejoel lost de ene renner de andere af. Een spannende strijd is het echter niet. Met ruime overmacht – sommige teams zijn nog niet aan het laatste rondje begonnen

– wint het Brightlands-team met een tijd van 18 minuten en 23 seconden.

CF

Waarom Houellebecq lezen?

In de *Volkskrant* verdedigt de vertaler van Houellebecq, Martin de Haan, de schrijver van – meest recent – *Serotonine* tegen een al te gemakkelijke instrumentalisering van literatuur. Dat zie je bijvoorbeeld terug bij *NRC*-columnist Luuk van Middelaar die de auteur identificeert met de pathetische, cynische, boze witte man die de hoofdpersoon is in deze prachtige roman. Het pathetische zelfmedelijden van de witte man (...) is dé brandstof achter anti-establishmentbewegingen in het Westen, aldus Van Middelaar. Als dit waar zou zijn was ik waarschijnlijk nooit door deze roman heen gekomen. De

klachten van de door migranten, milieuactivisten en vrouwen bedreigde witte man zijn saai en voorspelbaar, heel anders dan de subtiele innerlijke overwegingen, gedachtenkronkels, onderkoelde grappen en verhalen van de hoofdpersoon van Houellebecq. Wat me

in de klachten van de boze witte man nog het meeste tegenstaat is de simplistische retoriek, het larmoyante slachtofferschap en vooral het gebrek aan relativiseringsvermogen en humor. Niets van dit alles in *Serotonine*. Je wordt niet vrolijk van het verhaal: een ambtenaar van het ministerie van Landbouw die terugkijkt op een leven van ambtelijke adviezen waar nooit naar werd geluisterd, een liefdesleven dat steeds weer vastliep op zijn onvermogen om zich te geven, een boerenopstand die eindigt in oorlog met de politie en een groteske zelfmoord van een boer als voorafschaduw van het lot van alle boeren in Frankrijk. Ik word wel vrolijk van de manier waarop de verhalen verteld worden; kon soms in lachen uitbarsten zoals ik dat eerder alleen met John Irving heb gehad.

Houellebecqs romans als quasi-sociologisch vertoog of politiek traktaat, ik geloof er niets van. Literatuur helpt ons inzicht te krijgen

in politiek en samenleving, maar je moet het niet daartoe reduceren. Volgens de filosoof Nussbaum helpt literatuur ons empathisch vermogen te vergroten, maar de hoofdpersoon van Houellebecq heeft helemaal geen empathie van ons nodig om te overtuigen. Goede verhalen moeten sociologisch, politiek of psychologisch geloofwaardig zijn, maar dan begint het pas.

Martin de Haan wijkt mij iets te gemakkelijk uit naar de andere kant van het spectrum: de 'kunst-voor-kunst' vluchttheuvel waar anti-instrumentalisten vaak hun toevlucht zoeken. Wat literatuur wel is laat ik lekker over aan literatuurbeschouwers. Zij hebben er een vak van gemaakt. Laat mij maar lezen.

Sjaak Koenis,
universitair hoofddocent wijsbegeerte, Fasos

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

“Something like wheat with very little gluten can be created within six weeks”

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? University Professor Peter Peters dreams of producing healthy vegetables and fruit using the latest DNA technology.

“Every scientist should cherish a dream, otherwise you are washed out and don’t belong at a university, as far as I’m concerned.” Harsh words from nanobiologist Peter Peters, who often specifically asks his colleagues at the Maastricht Multimodal Molecular Imaging institute (M4I): what is your dream? “Scientists are not triggered enough to think outside the box. And a dream is by definition thinking outside the box.”

The town of Venlo and a radius of a hundred kilometres around it is one of the largest vegetable and fruit centres worldwide, Peters begins. “No less than 70 per cent of all these seeds come from the Netherlands, but the question is: can the Netherlands maintain its

Peters wants to set up a research group that works with the industry and M4I on modern seed improvement

leading position? Or will we become the ‘Nokia’ of the seed world? You know that Nokia used to be leading in mobile technology, but at decisive moments, especially when apps started to appear, they missed the boat.” What is the problem? Since recently there has been a revolutionary technology called CRISPR-Cas. With this technology, DNA and so also the proteins can be adapted in no time at all; it’s a matter of cutting and pasting. CRISPR-Cas can be used to cut away hereditary diseases but also to improve seeds. “What is now taking years, will soon be done much faster, safer, more efficiently and more sustainably. Something like wheat with very little gluten could be created within six weeks. You could also put an end to

the potato disease called late blight; you would no longer need to spray environmentally harmful pesticides on fields ten times a year. And last but not least, you could add extra vitamins to rice.”

All this is possible, but not immediately. In Europe, there is strict legislation for this new technology (comparable to genetic manipulation). In China, Japan, and the US, on the other hand, cutting and pasting is done on a large scale in order to improve vegetables and fruit. “Fortunately, the Dutch government shows less restraint than the EU, and research with CRISPR-Cas is permitted. It is a dream of mine to apply this technology in such a way that pathogens can no longer harm potato plants or strawberries.”

Peters, who is himself a farmer’s son, is not sitting still. On the sidelines, he wants to set up a research group that works with the industry and M4I on modern seed improvement. Logically the group would be located in Venlo, because of the proximity of the vegetable and fruit sector to the Brightlands Campus Greenport. “The only thing is that it’s not easy to find good people in a pioneering environment, where there is no thriving academic setting yet, although it will come.”

Some of the research could be carried out at Peters’ institute, where much of the advanced equipment is already present.

The impact of the latest technology goes far beyond the quality of seeds and hence the quality of vegetables and fruit, Peters says. “At the moment, it takes a lot of effort to find labourers, for example, to pick strawberries. Labourers from countries such as Poland are not coming here in the numbers they did before, because their economy is growing. I think we need to get rid of that kind of hard labour anyway. This is also possible with CRISPR-Cas, as you could lengthen the stems from which the strawberries hang, to enable mechanised picking.”

Maurice Timmermans

 [Nederlandse versie op www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)
Check the website for an overview of this series

Wishful Thinking

Peter Peters Photo: Joey Roberts

University Library should have open access for everybody

The University Library's new access policy - only to UM students and staff - is a mistake, argue **Stephanie Blom, Giulia Frinzi and Saskia Stolk** from the Law Faculty. They call the policy elitist, unsympathetic and in clear contrast with the historical background and founding principles of Maastricht University.

According to the UM's *Open Access* policy, 'Maastricht University embraces the concepts of an open access and open science to further strengthen the connections with our environment regionally, nationally and internationally.' Apparently, this enthusiasm only relates to the university's research output and not to the vast collections of academic and historical sources it houses in both the Randwyck and ICL libraries. As per 1 January 2019 the University of Maastricht has decided to limit access to its libraries to UM students and staff, not only during exams' period, but at *all* times. At 26 April the new turnstiles were officially 'opened'. This policy is misguided and elitist for a variety of reasons.

According to the Library's Information Team, the turnstiles are a measure to cope with the 'ever-increasing pressure' on the University's services. This justification begs the question: where does this supposed increased pressure on University facilities come from? The University's student population has not grown substantially since 2013, nor can this pressure be attributed to the influx of non-UM

Photo: Observant

students/staff. The latter was marginal at best before this measure was put in place and therefore definitely not enough to contribute significantly to the purported increasing pressure. While writing this article, the trackers are mysteriously and unfortunately down, however it has always been a noticeable trend for the library to only become excessively crowded throughout the last week of each period and exams' week, during which entrance to the library was already limited to UM students/staff. It follows that the only consequence of this policy is the exclusion of the general population from free fruition of its sources and the possibility of self-education, whilst effectively not relieving any pressure from the University's facilities and services. In sum, the library's new stance seems a short-

term fix to pacify students' demands for more study spots that have recently become more vocal (and no, you do not pay tuition fees to access the library, you pay tuition fees for access to education). This Draconian measure is especially puzzling considering that the Tapijnkazerne is currently being renovated with a view to transfer part of the University library to that location and to add further study spaces in a phased approach between 2019 and 2023.

Setting aside practical considerations, there are principled objections to be made against impeding access to the general population. Maastricht University was founded in 1976, at a time Southern-Limburg was hit hard by the closing of the mines, an industry the province of Limburg as a whole had primarily depended on for generations - resulting in a hardworking, but poorly educated provincial population. To compensate the province for the loss of income and employment from the mining industry, and realizing that the region needed thorough economic restructuring to keep up with the rest of the country, Parliament decided to grant Maastricht the honour of opening the country's eighth medical faculty, which would eventually grow into today's Maastricht University. With this in mind, the access restriction of the University's libraries is in clear contrast with the historical back-

ground and founding principles of Maastricht University.

In addition, in a society where the single biggest factor in determining social mobility is education, it seems unjust, unsympathetic and elitist to limit anyone's opportunities for autonomous development and education. An institutional collection, such as the University's, should also be available for use by those who, for a variety of reasons, cannot or choose not to enroll in higher education or purchase a vast and expensive collection of books and journal subscriptions.

While it is fully understandable that the UM feels the need to safeguard enough study spots and educational and research support for its student and staff, restricting access to the libraries at *all* times contributes only marginally to reaching this goal, whilst also being unacceptable in principle. The purpose of a university library goes beyond being a comfortable study facility and social hub for ambitious UM students, at heart it is a source of knowledge open to everyone, including the public of Maastricht and the wider region of Southern-Limburg. And it should remain that way.

Stephanie Blom (Lecturer in Law), Giulia Frinzi (student) & Saskia Stolk (student), all linked to the European Law School

No loser

I started studying Health Sciences in Maastricht five years ago, full of enthusiasm and positive thoughts. Today, I'm still a bachelor's student. Unforeseen circumstances have caused quite a delay in my studies. This all started a few years ago, when my mind stopped working the way it should because of some mental illness. I couldn't study for several months. That's why it's taking me much longer than I wish it would to finish my courses. My friends who completed their studies years ago are now pursuing master's

degrees or working, whereas I haven't even thought of a topic for my bachelor's thesis yet. More than once have I blamed myself for not being a good student, not doing the very best I can and basically just being a total loser. Over the past few weeks and months, however, I've learnt that I can still be a good student even if I didn't receive that one piece of paper within three years; that I actually *am* doing the best I can, within my abilities, and that I'm not a loser at all. My study delay isn't caused by laziness, even though I do think I'm lazy on a regular basis. It doesn't have anything to do with "I don't feel like studying today". It's not because "I'd rather sit in the sun". I don't skip tutorials "just because I think it's fun". I don't

drop practicals because "I don't feel like doing them". There's a reason why I miss class. Whenever things aren't going well, I try to think of times when things were easier and to remember that those times are lying just ahead of me. Studying can be hard when you have so much more on your plate than just your studies. In the end, it doesn't matter whether it took you three years or seven years to get your degree. As long as you remember: everything will be OK in the end. Just be patient.

Jo Haas, second-year student of Health Sciences

This column reflects the personal views of the author

(Wo)man
at work:
coffee
expert at
Nespresso

Photo: Loraine Bodewes

Victor Grenon (22), third-year student of European Studies, works twelve hours per week, earning about €12.50 per hour (depending on Sunday and evening surcharges)

“Not liking coffee is a bit of a deal-breaker”

“How may I help you?” Victor Grenon, third-year student of European Studies and coffee expert at the Nespresso Boutique on the Maastichter Brugstraat, smiles at the couple across the counter. He’s wearing a black suit – one of the two suits he owns especially for his work at Nespresso.

“Coffee”, comes the deadpan reply. “We have coffee”, laughs Grenon. Together, they begin to select different flavours. Nespresso sells about 25 different types of capsules for its machines, depending on how many special editions are on offer at a given moment.

“Do you often drink coffee with milk?” Grenon asks the customer. “Yes, always.” “In that case I’d recommend this flavour, which is a bit sweeter and milder.” The man of the couple asks if the shop sells one of the so-called variations limited editions: the Paris. “Ah, you’re from Belgium? They did use to sell the Paris in Belgium, but not here in the Netherlands. We had the Istanbul.”

Before he started working here, Grenon had to take a short course to familiarise himself

with all the different Nespresso products: not just the coffees, but also the machines and accessories. “We sell all things coffee related, up to and including coffee spoons. The only thing we don’t sell is toppings like chocolate or caramel, which some people like to put in their coffee.” He’s got a three-day course in Amsterdam coming up to further increase his knowledge and learn more about the coffee-making process.

As the customers pick their coffees, Grenon selects the products on his screen. “I thought the system was quite complicated at first. You have to know quite a lot of product codes and sometimes it takes a while to find something. It’s not very easy to correct a mistake, either. But people usually get faster the longer they work here.”

When the order is complete, Grenon can start collecting the boxes. He turns to the colourful wall behind him, where the boxes with capsules – each of which are coded with a different colour – are stored. The customers pay for their order. “If you’d like a cup of coffee,

my colleague over there will make you one”, says Grenon, pointing to the small coffee bar on the other side of the shop.

The man’s eye has been caught by the new limited edition coffee, the Costa Rica. It’s not available for tasting, unfortunately, but Grenon can give him more information about it. “The beans have been fermented for twelve hours in very mineral-rich water from a hot spring in Costa Rica. It’s very unique, I think it’s even patented.”

The couple decides to buy a box and then goes to the other side of the shop for a (different) cup of coffee. When it’s less busy, Grenon accompanies customers to the coffee bar. Sometimes he organises a small tasting session, allowing customers to try flavours they might enjoy. Of course, he occasionally gets a cup of coffee for himself. “You do get a bit spoiled. I can no longer drink the coffee at the university library.” His personal favourite is the Arpeggio, “a relatively strong espresso.” As a seller, Grenon has to hit certain sales targets. “It’s not difficult, though. It’s often

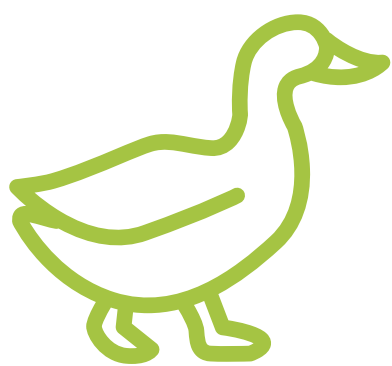
so busy that people are happy someone is available. I don’t feel like I’m in competition with my colleagues, either. The thing I like most about this job is convincing people of a product, especially if they haven’t switched to Nespresso yet. Perfecting your sales pitch is a matter of experience. I learn a lot from my colleagues. I try to pay attention to the way they explain things, for example. It’s important to believe in the product. Not liking coffee is a bit of a deal-breaker.”

At the end of the working day, it’s time to balance the till and clean the shop. “You’re tired by then, but it’s done in no time when everyone pitches in. We have a nice group of people here; we also see each other outside of work.”

Cleo Freriks

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Check the website for an overview of this series

Eating with Eichholtz
**Adventure with
 duck**

Duck is being served to Wen Chow-guests Photo: Loraine Bodewes

Chinese cuisine is so incredibly diverse I could write about it in every *Eating with Eichholtz* article. To be able to say anything meaningful, I have to limit myself to taste-testing one specific aspect. I've chosen duck. Although many different variations and preparation methods exist, the two best-known ones are from Beijing and Guangzhou.

As usual, I've enlisted the help of local experts. My dinner companions are Peiran Jiao, assistant professor at SBE, and Xiheng Chen, PhD student at ICIS. Peiran ended up in Maastricht by way of Oxford, but is originally from the Beijing area, while Xiheng came here straight from the Sun Yat-sen University in Guangzhou, China. I'm blessed with the

perfect local expertise.

The first question, of course, is: what's the difference between Cantonese roast duck and Peking duck? It all starts with the duck itself, which is small and thin in Guangzhou but large and fat in Beijing. While both variations are cooked in a very hot oven, Peking duck is cooked in the centre of a brick oven and

Cantonese duck is cooked on the side of a steel oven. Cantonese duck is chopped into chunks, whereas in Beijing the bones are used to make broth, which is later served as a separate course. The filleted meat is then served in slices with the skin on. You wrap these slices in small rice pancakes with some raw vegetables and Peking duck sauce and eat

them with your hands. In both cases, the fatty yet crispy skin is the main criterion of quality.

Wen Chow

Our first stop is Wen Chow, opposite the train station. Wen Chow is probably the best-known Chinese restaurant in Maastricht. Like almost all other Chinese restaurants in the Netherlands, they cook Guangzhou style. That's why we go for the Cantonese roast duck, even though they also serve Peking duck. We order half a duck. While we wait for our food to arrive, Peiran and Xiheng teach me some of the basics of Chinese table manners. We start with unwrapping our chopsticks and cleaning them by putting them in a bowl with the eating ends down and pouring hot tea from the teapot over them from the middle. I'm not allowed to place my chopsticks across my rice bowl, because this symbolises the bridge to hell. Fortunately, it doesn't take long for the food to show up. The duck looks beautiful. It has a good colour and a shiny skin that's just crispy on the outside and has a layer of super soft fat on the inside. It's delicious. The meat is nice and juicy, accompanied by a tasty, thin gravy. It's a challenge to use the chopsticks to get the meat off the bones without devolving into barbarian practices. Reassuringly, my Chinese table companions don't seem too embarrassed by me.

They, too, are happy with the food: Xiheng says it's the most authentic duck she has eaten here in the Netherlands, and the vegetables taste like they do at home. Of course, there are some remarks to be made. She would've liked the skin to be just a touch crispier and she misses the plum sauce, an essential part of Cantonese roast duck. Also, the gravy could use a little more salt.

Mary Wong

While we're at Wen Chow, our Peking duck is already in the oven at restaurant Mary Wong in Vroenhoven. I'm very much looking forward to it. We had a family dinner at Mary Wong about five years ago, which was a true experience – the duck was carved at the table, straight from the very hot oven. We're in good spirits as we get on our bikes to climb our way to Vroenhoven. It turns out to be a long march for Xiheng; I can only motivate her to keep going by painting a vivid picture of the feast and atmosphere awaiting her at the restaurant.

And then, in the biggest anticlimax of the day, we find out that Mary Wong is no longer a restaurant, but only a takeaway restaurant. So here we are, with our duck (and paraphernalia). We decide to descend by bike to SBE to eat it there. That's when we discover Peking duck is a dish unsuitable for takeaway. Only when served and eaten piping hot – when the skin is fragile, the subcutaneous fat velvety and the meat juicy – does the duck come into its own. Transporting the poor thing first allows it to cool down too much, resulting in chewier skin, grainy fat and tough meat. As if that wasn't enough, Peiran is also dissatisfied with the colour, the sauce, the pancakes and the garnish. In other words, Wen Chow wins not only in terms of accessibility, but also in terms of quality.

Piet Eichholtz

In this series Professor Piet Eichholtz (Professor of Finance at the School of Business and Economics) trawls the streets of Maastricht in search of good food with a student or colleague and reports on his findings here.

 [Nederlandse versie op
www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

Check the website for an overview of this series

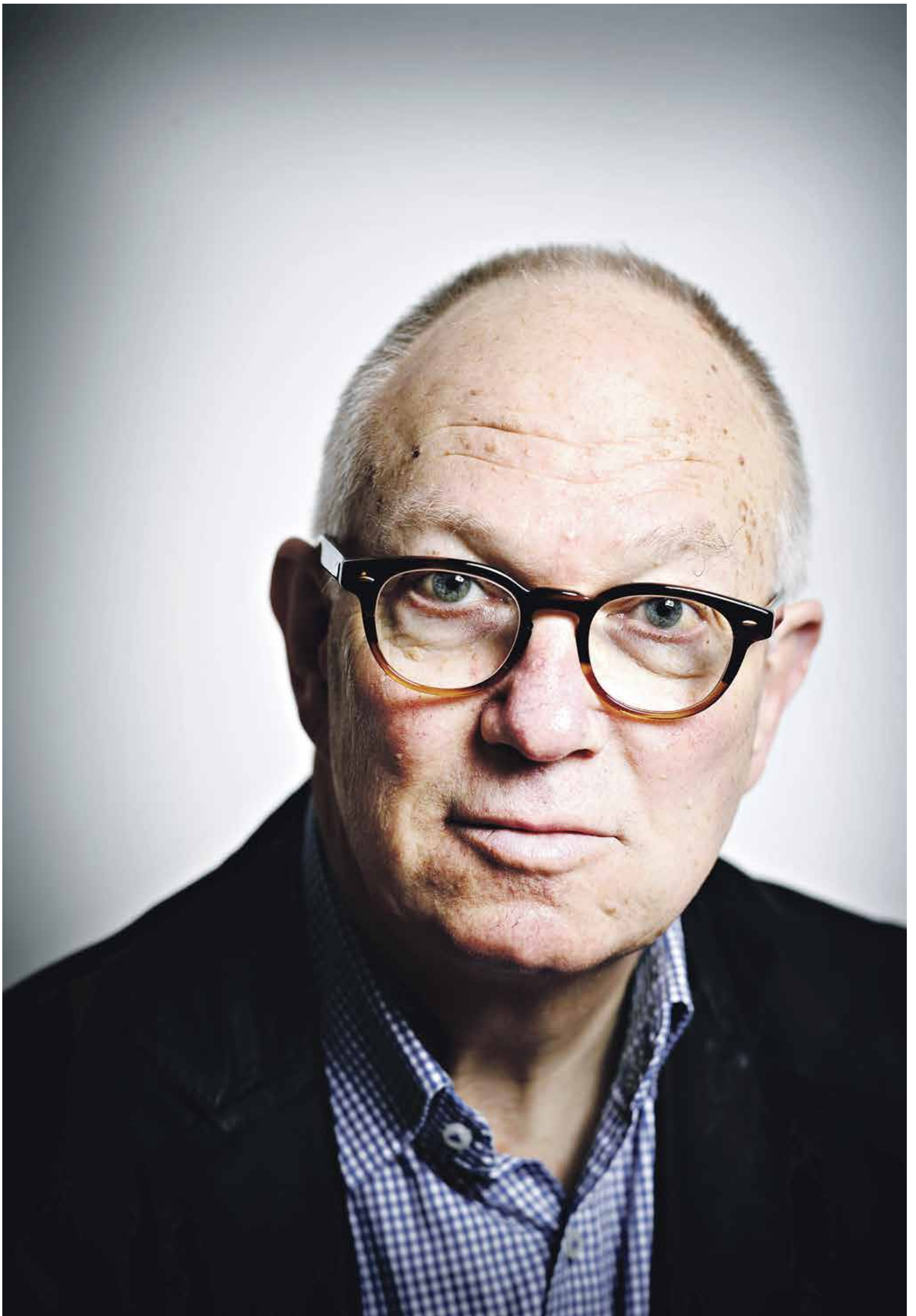

Foto: Merlijn Doornik

Onlangs kwam Buruma tweemaal prominent in het nieuws, gunstig en ongunstig. Begin dit jaar won hij een belangrijke literatuurprijs, de Gouden Ganzeveer, voor zijn "eigenzinnige kijk op de wereld", aldus de jury. En een paar maanden eerder werd hij ontslagen als hoofdredacteur van *The New York Review of Books*.

Buruma had de Canadese radiopresentator Jian Ghomeshi, die in 2014 was beschuldigd van seksueel misbruik, gevraagd om een artikel te schrijven over zijn ervaringen. Ghomeshi was vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs. De kritiek op het stuk was niet mals. De eigen redactie was verdeeld en universitaire uitgeverijen dreigden volgens Buruma met een boycot.

"Eén punt snijdt wel hout", meende Buruma achteraf in een NRC-interview. "Als je zo'n beschuldigde man zijn verhaal laat vertellen, moet je hem dwingen veel duidelijker te zijn over waar hij precies van wordt beschuldigd."

Leren van de geschiedenis. Dat is ook de insteek van zijn Schumanlezing (georganiseerd door Studium Generale), maar dan niet op het persoonlijke maar op het internationale toneel. Daar waar het een cliché is geworden, aldus Buruma, besloten in de beroemde woorden van de Spaans-Amerikaanse filosoof en dichter George Santayana: wie niet leert van de geschiedenis, is gedoemd om haar te herhalen.

Die uitspraak wordt voortdurend van stal gehaald, maar ze houdt lang niet altijd steek, zegt de schrijver in een telefoongesprek vanuit zijn woonplaats in New York. "Kennis van de geschiedenis vind ik heel belangrijk, ook om je eigen tijd te begrijpen. Maar het idee dat je daar stevast enorme lessen uit kunt trekken, klopt niet. Maar al te vaak leiden hedendaagse verwijzingen naar het verleden tot verkeerde conclusies, mythevorming en foute beslissingen."

Zie het grootschalige bombardement van Duitse steden in de Tweede Wereldoorlog, dat zoveel burgerslachtoffers heeft gemaakt. "Die beslissing is genomen door de mensen die in de Eerste Wereldoorlog de loopgraven hadden meegemaakt, die dienden in de legers die elkaar langzaam uitmoordden. Dat nooit meer, was het idee. Daarom moest aan de Tweede Wereldoorlog zo snel mogelijk een einde worden gemaakt, maar de bombardementen hebben net zo veel verschrikkingen voortgebracht als de loopgravenoorlog. Misschien nog wel meer."

Hoe zinvol zijn vergelijkingen met WO II? Rechtspopulisten als Baudet krijgen al snel het stempel fascisme.

"Ik vind dat een lastig punt. Als je meteen schermt met termen als fascist en nazi's, dan slaat elke discussie dood. Daar kun je je moeilijk tegen verdedigen. Het roept ook associaties op die veel te ver gaan. Baudet stuurt tenslotte geen bruinhemden de straat op die mensen in elkaar slaan. Aan de andere kant is het wel waar, en dat is nieuw in de naoorlogse geschiedenis, dat Baudet allerlei gedachtegoed opdiept uit het begin van de twintigste eeuw, dat de weg heeft bereid voor het fascisme en nazisme. Dus helemaal uit de lucht gegrepen is die vergelijking niet. Baudet staat in een zekere traditie en daarom vind ik het legitiem om er de aandacht op te vestigen."

Aan welk gedachtegoed moeten we denken?

"Kiezers noemen het verfrissend dat Baudet onze beschaving wil

verdedigen tegen vreemde smetten of dat de stem van het volk zo belangrijk is, maar dat zijn ideeën die honderd jaar geleden ook al werden geopperd. Mussolini was de man van de referenda, van de overtuiging dat je het parlement beter kunt opdoeken wegens decadentie en zo. Lang hoorde je die ideeën niet, omdat ze taboe waren, omdat nog vers in het geheugen lag waartoe ze hadden geleid. Kijk, hier is kennis van de geschiedenis wel degelijk belangrijk omdat je een en ander dan kunt plaatsen. Alleen als je er niks van weet, klinkt Baudet verfrissend."

**Schumanlezing
door schrijver Ian Buruma**

Europa vraagt om een nieuw verhaal

Lessen trekken uit het verleden. Het is een cliché dat vaak kant noch wal raakt, betoogt schrijver en historicus Ian Buruma volgende week in zijn Schumanlezing *The Wrong lessons from history*. En de eeuwige vergelijkingen met de Tweede Wereldoorlog dan? Is het terecht om Baudet een fascist te noemen? "Helemaal uit de lucht gegrepen is dat niet."

De ideeën mogen dan al een keer geopperd zijn, maar wel in een wereld die totaal niet lijkt op de onze.

"Dat is waar, de wereld is veranderd, maar het gedachtegoed is hetzelfde en dat heeft in het verleden tot iets kwalijks geleid. En dat zou, waarschijnlijk langs andere weg, weer kunnen gebeuren. Stel dat een politicus nu stalinistische opvattingen verkondigt, dan zou je ook kunnen zeggen 'we leven niet meer in het Rusland van de jaren twintig'. Maar dan kun je er toch op wijzen dat die gedachten niet deugen en tot onheil kunnen leiden."

Wat is volgens u het grootste probleem van de EU anno 2019?

"Dat ze het vertrouwen van veel burgers verliest. Mensen geloven er niet meer in. Ze kijken anders naar de wereld dan de generatie

die de toenmalige EEG heeft opgericht. Die zag integratie als een garantie dat met name Frankrijk en Duitsland niet nogmaals de wapenen zouden oppakken. Nu zien jonge mensen dat niet meer als een reëel gevaar en dus ook niet als een reden voor integratie. Er moet iets anders worden verzonnen, een nieuw verhaal."

Moeten we de jongeren niet herinneren aan die redenen voor integratie?

"Dat zou een oplossing kunnen zijn en misschien is dat ook nodig, maar ik denk niet dat het afdoende is. De aftakeling van de linkse politieke partijen kun je evenmin stoppen door mensen eraan te herinneren dat die partijen ooit stonden voor de belangen van de arbeidersklasse. De omstandigheden zijn te zeer veranderd."

Sommigen beweren dat de EU een nieuw stichtingsmoment nodig heeft.

"Ja, misschien wel. Maar dan heb je toch een basis nodig waarin mensen kunnen geloven."

Dat nieuwe verhaal, bedoelt u.

"Ja, maar vraag me niet hoe dat eruit zal zien, want dat weet ik niet. Wel staat vast dat Europese landen in hun eentje weinig uithalen in een wereld waarin ze niet meer kunnen vertrouwen op de VS en waarin landen als China, India en Rusland een steeds grotere rol spelen. Als Europa uit elkaar valt, zullen daar dezelfde illusies aan ten grondslag liggen als die van de brexiteers: dat Engeland het in zijn eentje beter aan kan dan als EU-lid. Wat absoluut niet klopt."

Waar komt de onvrede van Nederlandse rechtspopulisten vandaan?

"Je hoort vaak dat ze veel kiezers hebben getrokken die in de globale economie zijn achtergebleven. Alleen, in Nederland zijn betrekkelijk weinig mensen achtergebleven. We zijn een welvarend, rustig en stabiel land. Dus wanneer iemand als Baudet zo hoog scoort is dat toch merkwaardig. Ik denk dat het meer te maken heeft met de veranderende signatuur van links. Behartigde de sociaal-democratie in beginsel de belangen van de minder bedeeden en arbeiders, vanaf de jaren zeventig van de vorige eeuw is dat veranderd. Links heeft zich meer en meer toegeleid op zaken als racisme, immigratie, klimaatverandering. En daarmee is een neiging ontstaan om politiek te bedrijven in termen van deugd en ondeugd. Europese integratie en immigranten opnemen is goed, en als je het daar tegen bent, heb je het niet alleen bij het verkeerde eind maar ben je ook ondeugzaam."

En dat pikken mensen niet meer.

"Nee, daartegen zijn ze in opstand gekomen. Nederland heeft trouwens een lange traditie van de politiek van de deugdzaamheid. Kijk naar de regenten in de zeventiende eeuw. Ze ontlenden hun recht om het land te besturen niet aan hun rijkdom of hun klasse, maar aan het protestantse idee van deugdzaamheid. Je ziet het in de portretten van Frans Hals: wij weten wat goed is voor het volk want wij zijn deugdzaam christenen. Tegen deze regentenmentaliteit liepen provo's in de jaren zestig ook al te hoop. En nu gebeurt dat dus weer."

Maurice Timmermans

De balans van een evenwichtskunstenaar

'Verder kijken dan de medische context'

Luc Ploum, verzekeringsarts in opleiding

Juist het psychologische aspect van een aandoening fascineerde Luc tijdens zijn coschappen: 'Waarom gebeurt er wat er gebeurt en waarom doen mensen wat ze doen? Verder kijken dan de medische context dus, dat vond ik interessant. Snijdende beroepen vielen voor mij dan ook af; de sociale geneeskunde bood mij waar ik naar op zoek was. Maar verzekeringsgeneeskunde is niet het eerste waar je aan denkt als je start met je opleiding.'

Verder kijken

'Als je het hebt over 'verder kijken dan de medische context' ... In dit vak doe je niet anders. Voor mij combineert verzekeringsgeneeskunde het beste van alle werelden. Je bent bezig met je vak, maar kijkt verder dan één specialisme; het hele medische spectrum krijg je aan tafel, van myocardinfarct tot mammacarcinoom en van parkinson tot persoonlijkheidsstoornis. De diversiteit aan pathologie is intellectueel enorm uitdagend. En waar je als arts vooral gericht bent op de behandeling van de klacht, wordt hier de impact van een aandoening op een leven erg zichtbaar. Je bekijkt niet alleen de klacht, maar de hele persoon: er zit een mens voor je, met een gezin, een sociaal leven, met kinderen en een toekomst. Dat moet je allemaal in je advies betrekken. En dan is het aan jou te beoordelen op welke manier iemands doen en laten beïnvloed wordt en op welke support hij mag en kan rekenen. Daar krijg je in een spreekuur ruim de tijd voor.'

Frustratie of uitdaging?

'De sociale wetgeving is bij die beoordeling je kader. Als een evenwichtskunstenaar ga je te werk. Beoordelen, afwegen, adviseren.

Soms wringt het. Dan moet je vastgesteld beleid uit Den Haag vertalen naar de praktijk. Inpassen in het leven van de man of vrouw voor je. Frustratie of uitdaging? Er zijn altijd mogelijkheden om mensen op maat te ondersteunen. Je moet het zien. Of beter: je moet het willen zien. Dat is mooi om te doen. Dan help je iemand écht. Het is een verantwoordelijkheid, maar wel één van grote waarde.'

Bak energie

'Ik werk hard, maar mijn werk gééft me ook veel energie. Ik krijg veel terug voor mijn inzet. De openheid en betrokkenheid van collega's, de aard van het werk en de autonomie ... Ik heb altijd een volle batterij. Daardoor heb ik na mijn werk nog tijd én zin om dingen te ondernemen. Er is ook nog zoveel te doen. Wielrennen, hardlopen, timmeren, vrienden zien. En omdat ik weet dat ik daar tijd voor overhoud, ga ik elke dag weer met een bak energie aan de slag.'

Ook interesse in een carrière bij UWV?
Neem contact met ons op voor de mogelijkheden.

Kijk je graag verder dan diagnose en behandeling?
Kijk op brederperspectief.nl

Oratie over ARFID, een nieuwe eetstoornis

Elke dag spaghetti

Foto: Archief Mulkens

ARFID: zie hier een eetstoornis die nauwelijks bekend is, maar wel diep ingrijpt in het leven van patiënten. Sommigen eten zo weinig dat er sondevoeding aan te pas moet komen.

Marco (13) eet zo weinig dat hij moet worden bijgevoed met calorierijke drankjes. Hij weegt 41 kilo en is 1m 64. Hij eet ook steeds hetzelfde, drie maanden lang heeft hij elke ochtend geroosterde boterhammen met gebakken spek gegeten. Hij houdt van krokant, maar ook van half vloeibaar, van bijvoorbeeld vanillevla.

Van gekookte aardappels en champignons gruwet hij, vooral van dat sponzige mondgevoel. Dat kan hij niet verdragen. Van kaas walgt hij ook, alleen de geur al. In de supermarkt loopt hij er met een grote boog omheen. Als zijn vader kaas op zijn brood neemt, doet hij dat buiten het zicht van Marco.

Elke dag is het strijd aan tafel. Moeder wil niet apart voor haar zoon koken omdat dat meer werk is, maar ze vindt het ook het gezelligst als iedereen hetzelfde eet. Haar andere zoon van negen is een makkelijke eter, maar hij dreigt onder te sneeuwen onder de problemen van zijn broer.

Marco is niet zomaar een kieskeurig kind, laat staan een verwend nest. En ja, de meeste kinderen kennen een moeilijke periode met eten, maar met deze tiener is veel meer aan de hand. Marco heeft eetstoornis ARFID, een afkorting voor: *Avoidant/Restrictive Food Intake Disorder*.

Overgeven

De stoornis, die vooral bij kinderen voorkomt maar ook bij volwassenen, bestaat als diagnose pas vanaf 2013 en is goed te onderscheiden van andere eetstoornissen. Anders dan bij anorexia of boulimia nervosa zijn deze patiënten niet bang om aan te komen of om de controle over eten te verliezen. Ook zijn de meesten tevreden met hun lichaam.

De ziekte kent meerdere gezichten, zegt prof. Sandra Mulkens, die er vorige maand haar oratie aan wijdde. Ten eerste zijn er de selectieve eters. Mulkens: "Marco houdt vooral van krokant en half-vloeibaar maar anderen verdragen alleen oranje voedsel, of eten niets anders dan spaghetti. Weer anderen eisen dat de onderdelen van een maaltijd gescheiden blijven. Die weigeren zoets als puree met spekjes."

Dan zijn er de patiënten die weinig interesse hebben in voedsel, die gewoonweg vergeten te eten, er niet van genieten. En tot slot is er een groep die bang is voor de gevolgen van eten, die denken dat ze zullen overgeven of stikken. Vroeger heette dat een slik- of stikfobie. Dat kan ernstige vormen aannemen, deze patiënten zijn bang om dood te gaan."

Proefsessies

Hoe ARFID ontstaat is onduidelijk, al ligt een traumatische ervaring vaak aan de wieg van

een stikfobie. "We herinneren ons allemaal wel een keer dat we na een hap dachten dat het niet meer goed zou komen, maar deze patiënten beleven dat een stuk intenser." De stoornis komt vaker voor dan gedacht. Uit een studie onder 1444 Zwitserse scholieren van 8 tot 13 jaar bleek dat 3,2 procent van hen beantwoordde aan de criteria van ARFID. Dat zijn 46 kinderen.

Niet iedereen is te helpen, maar de meesten wel. Ook de ernstige patiënten, die Mulkens en haar collega's zien in het specialistische SeysCentra in Malden. "Ons programma voor jongeren duurt vier weken, vijf dagen per week. Daarin leren patiënten, in kleine groepjes van vier, om meer te eten, ook als ze het idee hebben dat ze vol zitten. Bovendien leren ze om voedsel, dat ze lang hebben vermeden, in hun mond te verdragen. Dus niet na één keer: 'Ik lust het niet.' Maar volhouden. Voor de meesten van ons geldt dat er gemiddeld zeven proefsessies nodig zijn om aan nieuw eten te wennen."

Voor volwassen patiënten, die op een later moment pas in beeld zijn gekomen, zijn de behandellocaties dun gezaaid. "Beneden de rivieren kunnen ze eigenlijk nergens terecht. Daarom willen we in Maastricht, binnen de afdeling eetstoornissen van het MUMC, zelf een behandelcentrum voor volwassenen oprichten. De eerste stappen zijn gezet, we

hopen later dit jaar de eerste patiënten te kunnen behandelen."

Obsessie

Dat ARFID zo onbekend is, zal ongetwijfeld te maken hebben met de relatief recente beschrijving van het ziektebeeld in het diagnostische handboek DSM, maar ook met de onevenredig grote aandacht voor anorexia, zegt Mulkens. "Niet alleen op tv maar ook op congressen. Het staat te boek als de gevaarlijkste eetstoornis omdat die het vaakst tot de dood leidt. Maar ARFID kan net zo ernstig zijn, met even schrijnend ondergewicht. Alleen zie je het vaak niet omdat veel patiënten bij- of sondevoeding krijgen."

En hoe zit het nou met orthorexia nervosa? Volgens sommigen is de obsessie met gezond eten wel een afzonderlijke stoornis, volgens anderen niet. "Het kan wat mij betreft onder ARFID vallen", zegt Mulkens. "Wie extreem gezond eet, is namelijk bang voor de gevolgen van ongezond eten, om ziek te worden, dood te gaan. Daarom eten patiënten alleen rauwe groente, of alleen producten zonder E-nummers, of zonder pesticiden. Lastig is dat je deze patiënten in het korte tijdsbestek van een therapie moeilijk kunt laten ervaren dat je van de gangbare maaltijden niet doodgaat."

Maurice Timmermans

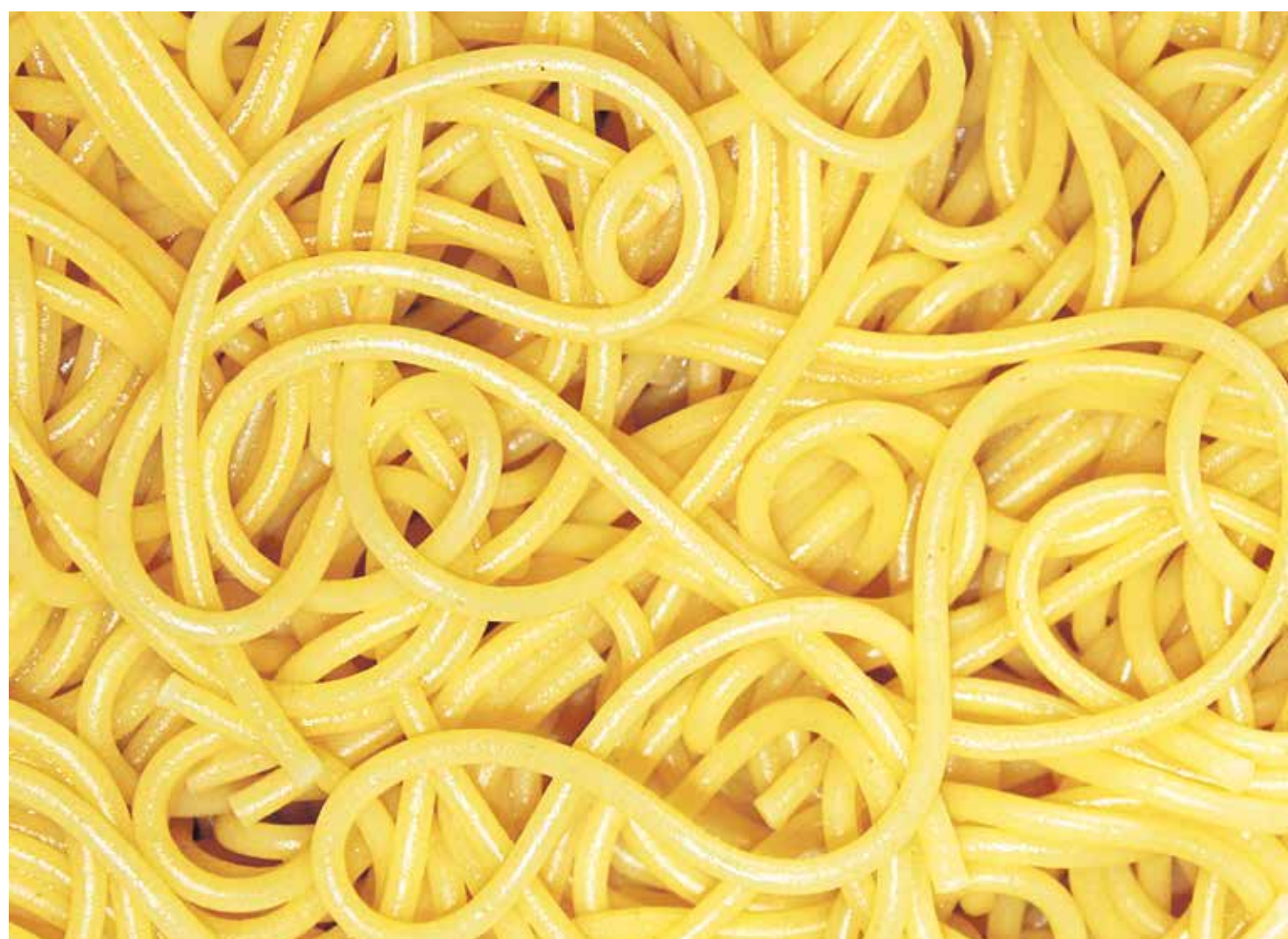

Foto: Pixabay

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Op vakantie in... Willemstad op Curaçao, daar ben ik geboren. Van 2010 tot 2012 heb ik er een hotelopleiding gedaan en daarnaast gewerkt als receptioniste in een hotel. Als baby ben ik met mijn moeder en mijn zusje naar Nederland verhuisd. Ik hou van Curaçao. Het weer is goed en de mensen zijn er vriendelijk; iedereen groet elkaar. Er woont veel familie: oma's, tantes, ooms, neefjes, nichtjes. Samen met mijn zusje heb ik die twee jaar bij mijn overgrootmoeder gewoond. Vroeger was ze een hele strenge vrouw, vertelde mijn moeder. Voor ons was ze heel lief. We hebben haar friet met frikandellen leren eten. Dat is ze blijven doen, vooral frikandellen vindt ze heerlijk.

Ik ben het meest trots op... mijn moeder. Als alleenstaande moeder van 19 is ze met twee kleine kinderen naar Nederland verhuisd. Ze had niet veel geld, maar mijn zusje en ik zijn nooit iets te kort gekomen. Weer of geen weer; we gingen overal op de fiets naartoe. Ze is zo'n warme vrouw, moeilijk om niet van te houden. Ze is heel goed met kinderen. Toen ik klein was, waren de kinderen uit de straat altijd bij ons voor kleine buurtfeestjes. Mijn moeder maakte er altijd wat van. In 2011 is ze getrouwd met haar grote liefde.

Ik lijk als twee druppels water op... weer mijn moeder, ook innerlijk. We houden beiden erg van groente: we zijn konijnen. We eten wel af en toe vlees, maar het liefst groente. Ik weet niet goed hoe mijn vaders innerlijk is. Mijn ouders zijn uit elkaar gegaan toen ik heel klein was. Ik spreek hem af en toe via Whatsapp of videobellen, verder heb ik weinig contact met hem. Hij woont in Brooklyn. Mijn halfbroertje heb ik nog nooit gezien. Ik ben zonder vader opgegroeid, maar ik heb dat nooit moeilijk gevonden. Mijn moeder was vader en moeder in een.

Ik vind rust in... leuke dingen doen met mijn twee kleine zusjes van vier en vijf. Samen naar de bioscoop, de speeltuin of gewoon wandelen. Als ik naar ze kijk, zie ik hoe ik vroeger zelf was. Het enthousiasme als we naar de kermis gaan of dat ze niet kunnen slapen als ze bijna jarig zijn. Ik woon nog thuis dus ik pas vaak op en 's ochtends maak ik ontbijt en help met douchen en tandenpoetsen. Toen ze kleiner waren zeiden ze weleens 'mama' tegen me, maar inmiddels beseffen ze dat ik hun grote zus ben.

Waar ben je over vijf jaar? Ik ben nu schoonmaakster; ik vond het werk als receptioniste niet leuk. Je hebt alleen werk als mensen met vragen komen. Ik kan niet stilzitten en niets doen. Nu ben ik constant bezig en aan het lopen. In de toekomst wil ik graag nog een opleiding tot personal trainer doen. Het is zo lekker als je in conditie bent. Dat wil ik andere mensen graag geven. Ik heb zelf een tijd gejudoed. Op Curaçao deed ik aan kickboksen. Niet omdat ik per se een vechtsport wilde doen, maar vooral om in conditie te blijven, mensen te leren kennen en om na school iets anders te doen. In de zomer ga ik naar de sportschool. 's Winters heb ik geen motivatie om door de kou naar de gym te gaan. Dan doe ik twee, drie keer per week thuis oefeningen voor de televisie: zumba of een andere workout.

Wat zoek je in een partner? Loyaliteit. Mijn ex-vriend was niet eerlijk tegen me; hij was ook met andere vrouwen bezig. Inmiddels is dat vijf jaar geleden. Daarna heb ik geen vriend meer gehad. Ik besloot om eerst op mezelf te focussen. Ik ben druk op zoek naar een huisje, mijn rijbewijs halen, een basis leggen. Het is niet dat ik niet opensta voor iets nieuws, maar ik ben er niet actief naar op zoek. Ik ga niet graag op stap, dus ik

Naam: Camby Wanga (1993, Willemstad, Curaçao) * **In het dagelijks leven:** schoonmaakster via EW Facility Services * **Burgerlijke staat:** vrijgezel * **Woonplaats:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“
Mijn vader spreek ik af
en toe via Whatsapp of
videobellen
”

kom ook moeilijk iemand tegen. Maar ik maak me geen zorgen dat ik nooit iemand zal vinden.

Als ik een ding mocht overdoen. Mijn tijd in Curaçao was geweldig, de opleiding en het werk, ik had het niet willen missen, maar ik zou het niet nog eens zo doen. We hadden elke dag contact met onze moeder, maar ze miste ons zo erg dat ze er een hoge bloeddruk van kreeg. Ik weet dat het niet mijn schuld is, maar ik zou haar dat niet nog eens aan willen doen. Het was de bedoeling dat mijn moeder later over zou komen en we daar zouden blijven. Maar de verhuizing van mijn moeder duurde lang omdat ze 'vast' zat in Nederland. Ze was al tien jaar verzorgster van een oude vrouw die kanker had en alsmaar zieker werd. Mijn moeder kon het niet maken om vlak voor haar dood weg te gaan. En ook op Curaçao was inmiddels het een en ander veranderd: mijn overgrootmoeder was overleden en mijn moeders broer stierf tijdens een motorongeluk. Curaçao werd een gevoelige plek. Uiteindelijk zijn mijn zusje en ik teruggekomen en niet meer naar Curaçao verhuisd.

Op zondag ga ik naar de kerk. Ik ben christelijk opgevoed, maar ga niet elke zondag naar de kerk. Mijn moeder wel. Het is geen katholieke kerk, maar een gebouw dat wij huren met onze gemeenschap. Dat hoeft geen mooi gebouw te zijn. Wij vinden dat de mensen de kerk zijn. Onze groep bestaat uit Nederlanders, Fransen en Duitsers. We lezen samen in de Bijbel, zingen liedjes en eten samen; die maaltijd noemen we het liefdesmaal.

Jan Smit of Ronnie Flex? Meer in de richting van Ronnie Flex. Ik luister van alles. Veel R&B als Chris Brown, maar ook Coldplay. Ik houd ook van Antilliaanse liedjes. *So Nos Dos* vind ik een leuke; het betekent alleen wij twee. Fijn om naar liedjes in mijn eigen taal te luisteren. Ze doen me denken aan het zomercarnaval in Rotterdam, waar ik vroeger vaak met mijn moeder naartoe ging.

Yuri Meesen

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Film: Hotel Mumbai

Heroïsch hotelpersoneel

Still uit Hotel Mumbai

Inhoud: Op 26 november 2008 werd de Indiase stad Mumbai – het vroegere Bombay – opgeschrikt door twaalf terroristische aanslagen. Ze waren gepleegd door een groep terroristen die lid waren van de fundamentalistische islamitische organisatie Lashkar-e-Taiba. Vier dagen later was alles voorbij en bleken er 164 dodelijke slachtoffers, 308 gewonden en negen dode terroristen. Een van de doelwitten was het luxe Taj Mahal Palace & Tower Hotel. En dat wat daar gebeurde, zien we in *Hotel Mumbai*.

Een 5-sterren-hotel.

- Het is de eerste speelfilm van de Australische

regisseur Anthony Maras en voor een debuut is *Hotel Mumbai* heel sterk. Vanaf het eerste moment grijpt Maras de kijker bij de lurven en laat hem of haar dan ook niet meer los.

- De film kent twee belangrijke verhaallijnen.

In de ene volgen we de vier terroristen die in het hotel huishouden, in de andere zijn we getuige van de lotgevallen van de gasten en vooral van het personeel van de Taj Mahal Palace. Deze twee lijnen worden kundig door elkaar heen gesneden.

- Er wordt goed geacteerd en het zijn vooral Dev Patel, Nazanin Boniadi en Anupam Kehr (in zijn 501^e film) die zich onderscheiden.
- Door vooral te kiezen voor het stille heroïek

van het hotelpersoneel is de held in *Hotel Mumbai* feitelijk de kleine man of vrouw.

- De film voelt authentiek aan, wat te danken is aan de uitvoerige research van Maras.

Een avondse jeugdherberg.

- Het motto van het hotelpersoneel 'guests are God' doet wel heel slaafs aan.
- De verhaallijn rond de terroristen is duidelijk clichématiger dan die van de gasten en het personeel. Hier ontbreekt de nuance, spijtig genoeg.

Slotoordeel: *Hotel Mumbai* roept herinneringen op aan de film *Utoya 22 juli*, die draait om

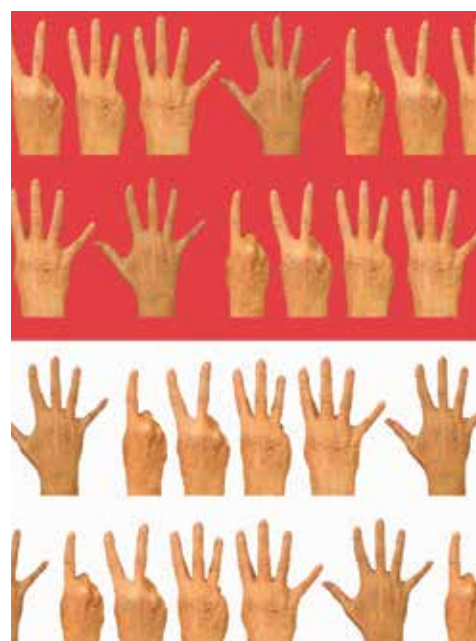
de aanslag die Breivik in Noorwegen in 2011 pleegde. Ook zo'n ongemakkelijke en pijnlijke film waar je als kijker in de rol van het slachtoffer werd geduwd. *Utoya 22 juli* is van de twee de virtuoze film, mede omdat die ook qua vorm interessanter was. Dat neemt niet weg dat *Hotel Mumbai* een film is die raakt. En nog belangrijker, eentje die in je hoofd blijft spoken.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Stemmentellers dood door uitputting

Vrolijk, ook verdrietig word ik als de boze buitenwereld melding maakt van zaken waaraan je niet zo gauw denkt, maar zich toch in opvallend grote aantallen voordoet. Het laatste jaar heb ik bijvoorbeeld melding gemaakt van de nauwelijks te bestrijden 'ziekte' van slangenbeten. Bijna net zo erg als mazelen, maar sociaal extreem onrechtvaardig verdeeld. Ook heb ik wellicht tevergeefs de lezer ongerust proberen te maken over het dreigend zandtekort als overal ter wereld betonnen megagebouwen gepland worden. Het zal niet verbazen dat ik 29 april in opwinding raakte van een bericht van persagentschap Reuters uit Indonesië. Daar zijn op 17 april 155 miljoen mensen gaan stemmen voor de president en nog vier andere functionarissen. Bijna 800 miljoen stembiljetten moesten met de hand worden geteld door 7 miljoen medewerkers. Deze tellers waren vooral oudere, tijdelijk ingehuurd krachten die dag en nacht moesten doortellen. Zeker 300 van hen overleden aan de 'telstress'. Ook waren er enkele duizenden zieken. In Nederland weet de lezer

geen raad met dergelijk grote aantallen die uit landen als China, India of Indonesië komen.

Zo evacueerde India vorige week met succes op stel en sprong drie miljoen mensen uit een gebied waar een cycloon zou langskomen. Daar zou ik dan wel meer over willen weten. Bij de stemmentellers zal de publiciteit ook gevoed worden doordat de sterfte tegelijk een triomf van de democratie is. Berichtergeving heeft altijd ook een politiek oogmerk. Op 1 mei verscheen in *De Limburger* al een column van Frans Pollux die onthulde dat het nieuws niet naïef gebracht werd. Het beeld van de oudere, slecht beloonde, hele nachten doortellende Indonesiër kreeg het stempel van een martelaar. Zulke berichten verschenen niet alleen op Twitter, maar ook in kranten als de *Jakarta Post*.

Dat neemt niet weg dat de vraag of het wel of niet nepnieuws betreft, overeind blijft. Is er wel of niet sprake van oversterfte? Pollux doet een, ook door hemzelf, als kul aangemerkte poging om vast te stellen of de 300 doden er nou wel of niet meer zijn dan demografisch valt te verwachten als de stresstellers niet geteld zouden hebben. Misschien niet, maar

misschien wel. Weten doen we het niet zolang het niet echt onderzocht wordt. Berekeningen achterop een lege envelop, sigarendoos of viltje geven geen uitsluitsel.

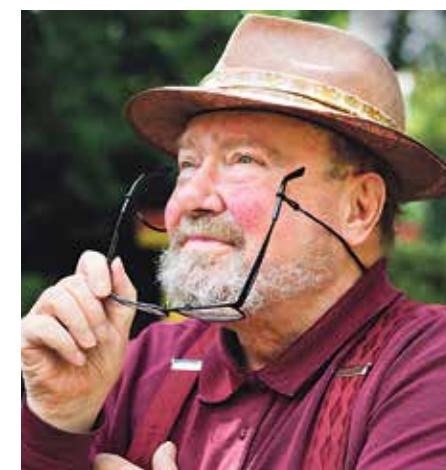

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,

Catharien Kerkman, Bettina Geiling

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsen Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Piet Eichholtz,

Jo Haas, Sjaak Koenis, Hans Philipsen, Jan

Salden

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelandier

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paartjes

iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Beste mensen, Bij deze wil ik iedereen

bedanken voor de leuke kaarten en

reacties die ik heb ontvangen. Het heeft

me goed gedaan. Groet, Wil Vrolijk

ACCOMODATION PHD-PRIVATE

LANDLORD-3-6 MONTHS INFO

0651409867

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Bijna jarig? Vraag geen kado maar een donatie.

Kijk op kadoneren.nl

Samen sterk of verdeeld ten onder?

Stem 23 mei Europees!

Volt

Lijst 16 stemvolt.nl

Maastricht University

Make your voice heard!

20-23 May University Council and Faculty Council

More info: www.maastrichtuniversity.nl/elections

GEZOCHT: STUDENTBESTUURLID STICHTING OBSERVANT

Het stichtingsbestuur van Observant, is per september 2019 op zoek naar een studentbestuurslid voor de periode van minimaal één jaar.

Observant is het onafhankelijke weekblad van de Universiteit Maastricht. Het bestuur van de Stichting Observant is verantwoordelijk voor het personeelsbeleid en de financiën (begroting, jaarverslag). Het bestuur bestaat momenteel uit vier leden en vergadert een paar keer per jaar. Het gaat om een onbezoldigde functie.

Heb jij belangstelling, stuur dan een mail met motivatiebrief en Curriculum Vitae naar de voorzitter, prof. Harald Merckelbach: h.merckelbach@maastrichtuniversity.nl

Wie meer informatie wil kan contact opnemen met prof. Harald Merckelbach.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

09-05, 10.00 uur: mw. Johanne (Joan) H.M. van Geel, MA.	05-06, 12.00 uur: Dhr. Dimosthenis Giamouridis, MSc
09-05, 14.00 uur: mw. Marieke J. Hopman, MA.	05-06, 14.00 uur: Dhr. Ronaldus G.P.J. de Jong, MSc
09-05, 16.00 uur: mw. Irene F. Kramer, MSc.	
10-05, 10.00 uur: mw. Marie T. Ferreira Sequeda, MA.	06-06, 10.00 uur: Dhr. Patrick Gerhard, MSc..
	06-06, 12.00 uur: Mw. Ruxandra E. Francu, MSc.
10-05, 12.00 uur: mw.drs. Maud H.E. Jansen	06-06, 16.00 uur: Mw. drs. Wilma J.P.G. Savelberg-Pasmans
10-05, 14.00 uur: mw. Lotte M. Knapen, MSc.	12-06, 12.00 uur: Mw. Katharina Schmitte, MSc.
10-05, 16.30 uur: Inauguratie van prof.dr. Paolo Balboni	13-06, 14.30 uur: Inauguratie Prof. dr. Josephine C.A. Joordens
15-05, 10.00 uur: mw. Elvira C. Loibl, LL.M.	14-06, 10.00 uur: Mw. Regina T. Krieger, MSc.
15-05, 16.00 uur: mw. Laura W.M.E. Beckers, MSc.	14-06, 12.00 uur: Mw. Marin J. de Jong, MSc.
16-05, 12.00 uur: mw.drs. Elisabeth (Lizzy) J.M. Driessen	14-06, 14.00 uur: Mw. Jolanda H.H.M. Friesen-Storms, MSc.
16-05, 14.00 uur: dhr.drs. Mari Elshout, MSc.	14-06, 16.30 uur: Inauguratie Prof. dr. Anne J. Roefs
16-05, 16.00 uur: mw. Dorothea M. Kimenai, MSc.	17-06, 14.00 uur: Mw. Catie Lott, MA
17-05, 10.00 uur: mw. Maria (Marcha) C.T. Verheijen, MSc.	17-06, 16.00 uur: Mw. Ana C. Calderon Ramirez, MSc.
17-05, 12.00 uur: dhr. Daniel Stinsky, MA.	18-06, 12.00 uur: Mw. Stefania Farace, MSc.
17-05, 13.45 uur: dhr. Martijn Moorlag, MSc.	18-06, 14.00 uur: Mw. Nicole M. Adams-Quackenbush, MSc.
17-05, 14.00 uur: dhr.drs. Hugo P. Sondermeijer	19-06, 10.00 uur: Mw. Daniëlle M.H. Beurskens, MSc.
17-05, 16.30 uur: Afscheidscollege van prof.dr. Coen Hemker	19-06, 14.00 uur: Mw. Hilde C.J. Heggen, MSc. Double Doctorate Hasselt University - UM
22-05, 12.00 uur: dhr. Jeroen Deenik, MSc.	20-06, 10.00 uur: Dhr. drs. Adam Szulewski
22-05, 14.00 uur: mw. Isabel A. Pinheiro de Almeida, MSc.	20-06, 12.00 uur: Mw. Anika Schumacher, MSc
22-05, 16.00 uur: mw. Steffie Hermans-Beijnsberger, MSc.	20-06, 14.00 uur: Mw. Monica T.J. Schütten, MSc.
23-05, 12.00 uur: dhr. Christiaan (Stan) S.C. Vermeulen, MSc.	20-06, 15.45 uur: Dhr. Camilo N. Carrillo Purin, MSc.
24-05, 10.00 uur: Mw. Carmen Veith, MSc.	20-06, 16.00 uur: Dhr. Alexander M. Heinemann, MSc.
24-05, 12.00 uur: dhr. Jan Hendrik Lohmeyer, MSc.	21-06, 10.00 uur: Dhr. Richard de Groot, MSc.
24-05, 14.00 uur: mw. Martina Čaić, MSc.	21-06, 12.00 uur: Dhr. drs. Thomas H.P. Draak
24-05, 16.30 uur: Afscheidscollege van prof.dr. M.G.J. Tilanus	21-06, 14.00 uur: Dhr. Antonius M.W. van Stipdonk, MSc.
29-05, 10.00 uur: mw. Gonda F.J. Konings	21-06, 16.30 uur: Afscheidscollege Prof. dr. Emiel F.M. Wouters
29-05, 10.45 uur: dhr.drs. Darryl A. McGill	
29-05, 12.00 uur: mw. Dorijn F.L. Hertroijs, MSc.	
29-05, 16.30 uur: Afscheidscollege van prof. dr. Harry C. Schouten	

Friandises

Chocolatier

**De vermaarde pralines
van Maastricht**

**Wycker Brugstraat 55,
Maastricht**

Maastricht University

Interne vacatures

- **Assistant Professorship** in Macroeconomics (tenure track) at the Department of Economics, SBE, vacancy number: AT2018.359
- **Promovendus** (arts) FHML, School for Cardiovascular Diseases, CARIM- (Beeldvorming/Radiologie), vacaturenummer: AT2019.084
- **Medewerker Studentzaken**, FHML, vacaturenummer: AT2019.123
- **Administrative Assistant**, FSE, vacancy number: AT2019.124
- **Postdoc** FHML, Institute MERLN, division Instructive Biomaterials Engineering, vacancy number: AT2019.125
- **PhD candidate** FHML, School for Cardiovascular Diseases, CARIM-Biochemistry, vacancy number: AT2019.126
- **Onderzoeksverpleegkundige/onderzoeksassistent** bij FHML, NUTRIM School of Nutrition and Translational Research in Metabolism, vakgroep Voeding en Bewegingswetenschappen, vacaturenummer: AT2019.127
- **PhD candidate or postdoctoral researcher** FHML, School for Cardiovascular Diseases (CARIM)/Internal Medicine, vacancy number: AT2019.128
- **UI/UX developer**, FSE, vacancy number: AT2019.130
- **Medewerker Internationalisering** UM Student Desk, International Services Desk, SSC, vacaturenummer: AT2019.131
- **Researcher** - 6 Positions, BISS Institute, FSE, vac. number: AT2019.133
- **DataScience4Law Researcher**, FSE, vacancy number: AT2019.134
- **Ethics and Responsible Data Innovation Researcher**, FSE, vacancy number: AT2019.135
- **Researcher** "Smart Decision Making", FSE, vacancy number: AT2019.136
- **Smart Health Researcher**, FSE, vacancy number: AT2019.137
- **Smart Data Science Researcher**, FSE, vacancy number: AT2019.138
- **Smart Brain Science Researcher**, FSE, vacancy number: AT2019.139
- **Head of Department** of Micro and Public Economics, SBE, vacancy number: AT2019.140
- **Assistant Professor** of International and European Tax Law, FL, vacancy number: AT2019.142

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Even huilen

Ik heb vorige week gehuild op mijn werk. Het was niet echt de bedoeling (is huilen ooit de bedoeling?), maar toen ik eenmaal begon kon ik niet meer stoppen. Achteraf gezien waren de tranen het gevolg van stress, onder andere gevoed door rijlessen die duurder uitpakt dan verwacht, een heftig telefoongesprek met een ex-vriend én twee collega's die boos waren omdat ik een afspraak was vergeten. Dat laatste was denk ik de druppel, want opeens stond ik te janken in de aula van het gymnasium.

Eerst ging ik even op een bankje zitten, samen met één niet-meer-zo-boze collega. Ze was vriendelijk en we praatten het uit. Dit leek te helpen, maar toen bedacht ik dat mijn ouders de volgende dag naar Italië zouden vertrekken, en uit voor-heimwee begon ik spontaan weer te huilen. Ondertussen liepen er een paar leerlingen langs die geschrokken naar mijn opgezwollen gezicht keken. "Klaar nu," zei ik tegen mezelf, maar de tranen stopten nog steeds niet.

Begrijp me niet verkeerd, ik ben ontzettend pro-huilen. Als kind accepteerde ik al dat ik het blijkbaar nodig had om zo met frustratie om te gaan. Was iemand boos op mij, dan schreeuwde ik niet terug, maar liet het liever over me heen komen om vervolgens een stil plekje op te zoeken en eventjes te huilen. Dit had weinig met zelfmedelijden te maken denk ik, het was gewoon de enige handeling die op dat moment ontlading gaf. Inmiddels huil ik minder dan vroeger, maar dienen mijn tranen nog steeds als een soort frustratiemeter. Gaan de sluizen open? Dan is het maximumlevel aan stress wel bereikt. Best handig eigenlijk, maar redelijk vervelend wanneer het gebeurt onder toezicht van een puberend middelbareschoolpubliek.

Toch ben ik blij dat het gebeurde. Het voelt namelijk best waardevol om er nu alvast een beetje achter te komen hoe veel stress té veel stress is. Ik leef zelf nog een beetje voor spek en bonen op dit moment, zo tussen bachelor en master in, dus het is misschien beter dat ik nu al af en toe mijn grenzen leer kennen, in plaats van op mijn veertigste. Wat ook fijn is, is dat de stress aan de buitenkant niet zo goed te zien is, volgens mij. Zo kreeg ik laatst een prachtig compliment van een kennis: "je hebt zo'n fijne energie Cato, zo kalm. Volgens mij woedt er nauwelijks storm in jou." Ik begon spontaan bijna weer te huilen.

Cato Boeschoten

“Ze hoeven me niet te aanbidden hoor”

Praeses Ouranos versus Niels de Vries (20), derdejaars European Law School, is voorzitter van JFV Ouranos
Aantal actieve leden: 120 (van de 1800)
Betekenis Ouranos: “De hemel, is mij verteld. Iemand heeft het 35 jaar geleden bedacht en er niet goed over nagedacht waarschijnlijk, haha.”

Praeses De Beurs Carlijn Lambrichs (20), derdejaars psychologie, is voorzitter van studentencafé De Beurs
Aantal actieve leden: er komen hier 10 disputen met gemiddeld 15 leden, dus 150.”
Betekenis De Beurs: “Ik zou het niet weten. Gewoon een catchy naam, denk ik.”

Een brede smile bij beiden als ze elkaar zien; de twee kennen elkaar van het dispuutsleven, “jee, ben jij het!”, roept Carlijn Lambrichs vrolijk en geeft Niels de Vries een knuffel. Zij zat vorig jaar in het bestuur van Luna-tik, de studievereniging bij psychologie, hij was toen actief lid van Ouranos, de evenknie bij rechten. “Zit je daar nog steeds bij”, vraagt ze ironisch.

Ja dus, maar nu als voorzitter. Desgevraagd geeft De Vries een doorwrocht exposé over zijn vereniging, met als kernpunt dat de rechtenstudent voor zijn academische en sociale leven, alsmede voor zijn carrièreperspectief, niet zonder Ouranos kan. Nou ja, hij overdrijft natuurlijk een beetje, maar “met alleen maar je onderwijsgroepen is het lastiger. Wij helpen ze op weg, we hebben connecties met allerlei bedrijven en advocatenkantoren, en die wereld is heel competitief. Als je op de Zuidas wil werken moet je contacten hebben.”

Wil jij daar ook werken?

De Vries: “Ja, op zijn minst stages doen daar. En dan helpt dit bestuursjaar. Maar ik ben vooral in het bestuur gegaan om mezelf te ontwikkelen.”

Lambrichs: “En het helpt op je cv.”

De Vries: “Ja, maar dat moet niet je eerste motivatie zijn, je moet vooral hart voor je vereniging hebben.”

Lambrichs (ze doet niet voor niets psychologie): “Als je het voor jezelf doet, geeft dat wèl motivatie.”

De Vries lacht: “Ik weet niet of dat de goeie motivatie is hoor.”

Oké, hij wil dus de advocatuur in; de Zuidas staat bekend als een keiharde wereld toch? “Ja.”

En? Ben jij keihard?

Lambrichs schudt van nee. De Vries:

“Haha, zij vindt van niet, maar ik kan het wel zijn hoor.

Je moet je mannetje staan daar.

Gewetenloos? Dat zijn van die stereotype beelden, het hangt ook van de sector af waar je in werkt. Ik denk nu aan insolventie.”

Lambrichs: “Aan in-wat?”

De Vries: “Grote bedrijven, faillissementen, doorstarts, dat soort dingen.”

Maar wacht, hij studeert toch European law? Waar je geen advocaat mee kunt worden?

De Vries: “Daarom ben ik ook een minor Nederlands recht gaan doen, daarmee kan het wel. Ik wil me toch meer focussen op Nederland.”

Tja, een gevalletje van een wat minder gelukkige studiekeuze. Lambrichs: “Ik wist ook niet wat ik moest studeren. Psychologie,

dat was heel breed, en ik hield er altijd van om vriendinnen advies te geven bij problemen. Dan vraag je je af: waarom denkt ze zo? Dat is interessant, mensen zijn interessant. Maar in het bestuur van Luna-tik kwam ik erachter dat psychologie uiteindelijk niet echt iets voor mij is. Ik wil veel liever de HRM-kant op. Niet dat mijn studie niet leerzaam is, ik prik snel door mensen heen bijvoorbeeld.”

Hoe? Wanneer?

Lambrichs: “Nou, je ziet snel onzekerheden bij mensen, zeker op onze leeftijd, die dan een verhaal vertellen over zichzelf en het meteen weer ontkrachten, *self handicapping* heet dat. Dan willen studenten een feest in De Beurs organiseren en merk je dat je het zelf al een beetje aan het invullen bent omdat zij niet goed weten wat ze willen.”

Onzekerheid; ze heeft er zelf dus ook ervaring mee. “Ik vind het gewoon zonde dat er zoveel onzekerheid is, bij het kiezen. Ik had het zelf op school ook al moeten weten, vind ik. Je moet niet doen wat ouders of de maatschappij van je verlangen, je moet een keer stilstaan en nadenken: wat wil ik echt? Maar ja, in de derde klas koos ik het verkeerde profiel voor wat ik nu wil gaan doen. Niet dat ik boos op mezelf ben hoor. Ik had de kennis van nu natuurlijk niet.”

Ze zijn voorzitter in hart en nieren, houden allebei van het bestuurswerk, het komende jaar is bij beiden in gedachten al gevuld met alweer een nieuwe bestuursfunctie, een nieuw voorzitterschap, bij weer iets anders.

De Vries: “Als je niks doet is het toch een zwart gat. Nu ben je elke dag bezig: wat ga je doen, ideeën bedenken.”

Lambrichs: “Ik houd van de drukte, de hele dag is gepland, dat brengt systeem in je leven. Op school kon ik me slecht concentreren, mijn ouders stuurden me naar de huiswerkbegeleiding, zo ben ik het gymnasium doorgekomen. Het bestuurswerk heeft mij efficiënter gemaakt. Ik lees nu met gemak driehonderd pagina's in een week. Toen deed ik niks.”

Is het iets in je psyche om altijd voorzitter te willen zijn?

De Vries: “Ik denk de verantwoordelijkheid.”

Lambrichs: “Ik wil overzicht. Ik kan er niet tegen als ik dingen niet als eerste weet, en ik wil dat ze mij bellen als er dingen fout gaan. Maar ze hoeven me niet te aanbidden hoor, haha.”

De Vries grinnikt: “O nee? Bij jullie niet?”

Wammes Bos

Eerdere afleveringen op www.observeonline.nl
 Foto: Joey Roberts

